

UNU

em

Mă holbez la gura de scurgere din centrul podelei de beton. A fost primul lucru pe care l-am văzut când m-au încuiat în celula asta, iar de atunci nu prea m-am uitat în altă parte.

La început, am fost pur și simplu îndărătnică, târșându-mi picioarele în papucii subțiri de închisoare pe care mi i-au dat, așa că au fost siliți să mă târască pe hol de ambele brațe. Dar când am văzut scurgerea, am început să țip. A crescut în câmpul meu vizual până ce a dominat micuța celulă gri, iar eu i-am lovit cu picioarele pe bărbații care mă țineau, încercând să îmi eliberez brațele din strânsoarea lor de fier. Mi-am imaginat cele mai îngrozitoare scenarii privind motivul pentru care ar fi avut nevoie de o scurgere în podea.

Ororile pe care mi le-am închipuit, oricare ar fi fost, nu s-au petrecut – cel puțin nu încă –, dar scurgerea tot îmi apare în gânduri. Pentru mine, este ca o stea polară care-mi atrage atenția de nenumărate ori. Chiar și acum, stau întinsă pe o parte pe patul îngust și lipit de perete și mă holbez la chestia asta ca și când tot aș mai avea ceva de învățat despre ea. Este lată de

paisprezece centimetri, are treizeci și două de găurele și o urmă de mărimea unei monede de cinci cenți chiar lângă centru.

— Ce faci?

Vocea familiară abia se aude prin gura de încălzire.

— Coc o prăjitură.

El râde, iar sunetul mă face să zâmbesc.

Sunt puțin surprinsă că mușchii mei încă își aduc aminte cum să execute mișcarea asta.

— Iar te holbezi la scurgere?

Nu spun nimic.

— Em, te rog! zice el. Nu vei face decât să o iei razna.

Dar eu mă gândesc la altceva.

Azi, în sfârșit, voi descoperi toate secretele scurgerii.

După un timp, aud pașii unui gardian care se apropie. E greu să măsoți timpul aici, fără ceasuri, ferestre sau orice altă activitate care să întrerupă curgerea secundelor. Tot ce am ca să măsoz trecerea timpului sunt conversațiile mele cu băiatul din celula alăturată și ritmul în care mi se face foame.

Stomacul îmi chiorăie când aud sunetul cizmelor pe ciment de parcă bocăneala lor ar fi un clopot pentru unul dintre câinii lui Pavlov. Trebuie să fie ora prânzului.

Ușa grea de metal se deschide suficient, încât să îl dezvăluie pe Kessler, gardianul al cărui chip seamănă cu un foc mocnit. Majoritatea gardienilor sunt indiferenți în ce mă privește, dar el chiar mă urăște. Presupun că îi displace să stea după mine, să-mi aducă mâncarea și hainele de schimb albastre, curate, pe care mi le-au dat să le port. Asta mă face să zâmbesc.

Dacă ar ști măcar cu ce eram obișnuită înainte ca lumea să se fi prăbușit în jurul nostru ca o casă mâncată din interior de putregai!

Kessler îmi întinde tava cu prânzul, iar eu mă mișc repede, ca să i-o înșfac din mâini. Când nu sunt destul de rapidă, îi dă drumul pe podea cu un zăngănit, aruncând bucățile de mâncare în toate direcțiile. Ofensa de a mă lupta pentru orice îmi oferă Kessler îmi arde intestinele, dar, pentru prima dată, sunt nerăbdătoare să mănânc. Deși nu datorită mâncării apoase și maro din tavă, bineînțeles, ci a tacâmurilor care o însoțesc.

Kessler îmi aruncă un rânjat disprețuitor și închide din nou ușa celulei. Imediat ce pleacă, apuc lingura și furculița din tavă și încep să le examinez. Nu am cuțit; niciodată nu e unul. Nu e nevoie să tai carnea moale și, probabil, ei se tem că aș pune la cale o evadare îndrăzneată cu tacâmul tocit din plastic, agi-tându-l spre bărbații cu mitraliere din fața celulei mele.

Las tava într-o parte și mă așez cu picioarele încrucișate lângă scurgere. Încerc mai întâi furculița, apăsând dinții de unul dintre șuruburile care țin fixat grătarul. Așa cum bănuiam, sunt prea groși ca să încapă în șanțuri, așa că o arunc. Aceasta alunecă pe beton și se oprește lângă tavă.

Singura mea speranță este lingura. Apăs partea bombată de același șurub, iar de data asta, se prinde o muchie. Îmi țin respirația, ca și când orice schimbare a presiunii aerului din cameră ar putea anula lucrurile, și apăs din nou, încercând să folosesc ustensila pentru a desface șurubul, care alunecă. Încerc din nou de șase ori, dar e inutil; lingura continuă să alunecă de pe tija metalică și nu fac decât să o mișc în aer. Curbura lingurii este prea mare ca să încapă în nișa dreaptă a capului șurubului și aproape o arunc în perete de frustrare.

Mă opresc cu mâna ridicată în aer. Respir. *Gândește!*

Coadă lingurii este mult prea groasă ca să încapă în creștătură, iar baza este prea lată, dar... Ating cu palma betonul aspru al podelei, pe care îl simt înțepător și rece. Ar putea funcționa.

Când Kessler revine după tavă, îl aștept. Am stomacul gol și mă doare, dar nu m-am atins de mâncare. Îmi trebuie toată tava de lături intactă. Kessler deschide ușa și, imediat ce spațiul este suficient de mare, arunc tava prin el.

— Mâncarea asta e de-a dreptul dezgustătoare! strig eu. Nu suntem animale!

Kessler se ferește, iar tava zboară în peretele din spatele lui cu un pocnet. El tresare și înjură când bucăți de mâncare maro și verde îl stropesc pe față și pe uniformă. Îmi reprim un zâmbet șiret pentru o jumătate de secundă înainte să ridice mâna și să mă lovească peste față. Mă prăbușesc pe podea, lăcrimând din cauza loviturii.

— Cățea nebună! spune Kessler în timp ce închide ușa.

Pot doar să sper că va fi atât de furios din cauză că trebuie să strângă mizeria, încât nu va observa lingura lipsă.

Aștept cât pot de mult numai ca să fiu sigură. O oră, poate două? Apoi scot lingura din locul în care am ascuns-o sub salteaua subțire de spumă. Îi rup capul și rămâne cu o muchie ascuțită pe care o măsoar cu degetele, comparând-o cu șanțul șurubului.

Mă grăbesc spre zid și îmi apropii fața de gura de încălzire.

— Hei, ești acolo?

Aud scârțâitul chinuit al arcurilor ruginite când Finn coboară din pat.

— Tocmai ieșeam afară. Norocul tău că m-ai prins!

Apăs cu degetele gratiile reci ale gurii de aerisire. Câteodată îmi este greu să cred că ne separă doar treizeci de centimetri de beton. El pare atât de departe!

Oare atinge vreodată partea lui de perete și se gândește cu drag la mine?

— Ai vrea să cânti? îl întreb.

— Să cânt?

— Te rog!

— Mm, bine.

Amuzat, dar dornic. Finn niciodată nu spune nu.

— Preferi ceva anume?

— Alege ce vrei tu!

Începe să cânte o melodie care pare să aibă legătură cu biserica. Un imn, poate. Nu am știut decât după ce a început totul – după ce am plecat, tot ce-avea legătură cu vechile noastre vieți a rămas în urmă, ca gazele de eșapament ale camionului care ne scotea fraudulos din oraș –, dar Finn mergea la biserică în fiecare săptămână împreună cu mama lui și chiar îi plăcea. Atunci am fost șocată să aflu, deși acum nu-mi amintesc de ce. Poate pentru că religia nu a făcut niciodată parte din viața mea sau pentru că ideea de rugăciune, biserică și predici părea atât de îndepărtată de Finn pe care îl cunoșteam atunci.

Finn pe care *credeam* că îl cunoșteam atunci.

Are o voce bună, de tenor, cu o textură ca a bumbacului rece pe piele. Nu ai fi presupus-o, uitându-te la el. Sau, nu știi, poate că ai fi făcut-o. Nu l-am văzut pe Finn de câteva luni. Poate că nu arată așa cum mi-l amintesc.

Cu vocea lui Finn răsunând între zidurile gri ale celulei până ce umple fiecare crăpătură și fiecare fisură, apăs muchia ascuțită a lingurii rupte pe beton. O târâi înainte și înapoi pe suprafața aspră, pilind încet plasticul. Mă mișc tot mai repede, scârțâitul lingurii pe podea amestecându-se în urechile mele cu vocea lui Finn.

În ciuda frigului din celulă, fruntea îmi transpiră din cauza efortului. Mă opresc și verific lățimea lingurii pe șurub. Nu este încă destul de subțire, dar se apropie. Mă întorc la pilit, apucând lingura atât de strâns, încât mâna începe să mă doară. Va funcționa; sunt sigură de asta.

Finn se oprește din cântat, dar abia dacă observ, atât sunt de concentrată la sarcina mea.

— Em, ce faci?

— Va funcționa, șoptesc ca pentru mine.

— Ce?

Verific din nou lingura, iar de data asta, muchia șlefuită se potrivește perfect în fanta șurubului. O bag înăuntru și simt cum mi se înfierbântă sângele. O voce slabă și monotonă din mintea mea mă întrebă de ce îmi pasă atât de mult de scurgerea asta stupidă, dar abia o aud în vuietul gândurilor, ca un toboșar care conduce soldații în război. Încep să răsucesc lingura, dar șurubul nu se clintește, ținut în loc de anii de murdărie, rugină și Dumnezeu mai știe ce. Răsucesc mai puternic, încercând să îl forțez să se miște, până ce plasticul scârțâie și amenință să se rupă.

— Haide, la naiba!

Apuc lingura chiar de la bază, cât de aproape de șurub îmi permit degetele, și răsucesc. Cu un scârțâit, șurubul începe să se miște. Eu râd, mici pufăituri de aer care par străine, dar minunate pe buzele mele. Când șurubul cedează, le atac pe următoarele, apucându-le cu unghiile până ce îmi sângerează când lingura nu lucrează destul de repede și, în cele din urmă, trag de grilaj când doar câteva filete ale ultimului șurub îl țin fixat.

Acesta îmi sare în mână, devenind brusc doar o bucată subțire de metal, iar eu îi dau drumul cu un zăngănit.

— Em, ce se întâmplă?

Finn pare nerăbdător acum, dar nu am timp să-mi pese. Scurgerea este deschisă, în sfârșit.

Vâr mâna înăuntru, partea rațională din creierul meu spunându-mi că nu voi găsi nimic acolo în afară de o țeavă rece, dar ceva mai profund, instinctiv, îmi șoptește... ce? Scopul?

Destinul? Unul dintre celelalte lucruri mărețe în care am încetat să cred în urmă cu ani buni?

Acel ceva nu este surprins când apuc un obiect ascuns în scurgere. Corpul mi se încordează când ceva frenetic și vesel erupe în mine, ca și când mușchii mei ar ști cum să oprească explozia. Eliberez obiectul, scoțându-l în lumină, și îl fixează cu privirea.

Este o pungă din plastic pentru congelator, veche și împes-trițată cu semnele apei dure și ale mucegaiului. Un obiect atât de banal – care invocă amintiri despre sandviciurile cu unt de arahide pe care le găseam ascunse în rucsacul meu de sport –, pare exagerat de nepotrivit în minuscula mea celulă de închisoare. Înăuntru este o singură coală de hârtie, albă cu dungi albastre, așa cum foloseam la școală, cu o margine încrețită care arată că a fost ruptă dintr-un caiet.

Deschid punga cu degetele tremurânde, brusc speriată. Am știut că este ceva important legat de gura aceea de scurgere din clipa în care am văzut-o. Nu este normal. Nimic în legătură cu asta nu poate fi bun.

Scot foaia de hârtie și mă uit bine la ea pentru prima dată. Camera se goleşte de aerul din jurul meu. Încerc să inspir și descopăr că nu pot, ca și când tot aerul ar fi dispărut.

Pagina este acoperită aproape în totalitate cu scris. Unele rânduri, cu cerneală, altele, cu creionul, rândurile de deasupra fiind atât de șterse de timp, încât sunt greu de citit, iar cele de jos părând aproape noi. Fiecare propoziție în afară de una, chiar de jos, este tăiată cu o linie subțire și frumoasă.

Este un nume în partea de sus a paginii, scris cu litere mari familiare, iar rândul de jos este gros și întunecat, cuvintele fiind încrustate parcă în hârtie, ca și când persoana care le-a scris ar fi apăsat puternic pe creion.

Acea persoană eram eu.

Nu am mai văzut niciodată bucata asta de hârtie, dar scrisul de mână este cu siguranță al meu: *e*-urile sunt cursive, pe când toate celelalte litere sunt de tipar, *k*-ul este înclinat și *a*-ul, prea subțire. O parte fundamentală din mine îl recunoaște, ca un telefon care sună în altă cameră.

Încep să tremur. În momentul și în locul ăsta, o scrisoare pe care nu-mi amintesc să o fi scris înseamnă ceva anume.

Dar ultimul rând este cel care mă face să mă grăbesc spre toaleta din colțul celulei.

Trebuie să îl ucizi.

— Ce faci? îl întreb.

— Alimentez cu benzină.

— Dar se îndepărtează!

Finn coboară din mașină și merge să-i plătească angajatului. Deschid portiera și cobor.

— Finn! strig după el. *Finn!*

El însă îmi face semn din mână și dispare în benzinărie. Ce naiba face? Trântesc portiera și îmi încrucieș brațele la piept, ca și când mi-aș putea controla ritmul panicat al inimii. Fiecare secundă îi duce pe Marina și James tot mai departe de mine, în necunoscut.

Încă mă sprijin de mașină așteptându-l pe Finn, când acesta se întoarce.

— Ce naiba a fost asta? spun eu. Acum i-am pierdut!

— Nu, nu i-am pierdut.

Finn începe să pună benzină.

— Știu unde se duc.

— Ce? Unde?

— La mine acasă.

— O...

Mă calmez imediat. Nu știu ce să spun. Chiar și când lucrurile erau cu adevărat rele și încercam să ne gândim la o cale de a trece de punctele de verificare și să ieșim din DC, Finn voia întotdeauna să ne întâlnim în cafenele și restaurante fast-food. Spunea că nu voia să-și implice familia, și l-am crezut, dar cred că, de fapt, nu voia să văd unde locuiește.

— Te simți bine?

— Mda. Eu doar...

Finn pune pompa la loc.

— Bietul băiat! Nu este pregătit pentru asta.

Mergem mai încet, acum că Finn știe exact unde ne îndreptăm. Văd pe geam cum casele devin tot mai mici și mai

neîngrijite. Finn nu mi-a spus cât de săracă este familia lui decât după ce am fugit de colo, colo câteva luni și, chiar și atunci, la început au fost doar indicii. Nu cred că era chiar rușinat. Era mai mult speriat de cum am fi reacționat eu și James sau alți copii privilegiați de la școala noastră dacă am fi știut, de cât de diferit l-am fi tratat. Avea dreptate să se îngrijoreze. Fata superficială și cocoloșită care eram atunci *l-ar fi tratat diferit*, dar, după ce am călătorit împreună în alte state în ascunși în camioane și au trecut zile în șir fără să ne spălăm, frica lui de a fi judecat și snobismul meu au devenit istorie.

Dar versiunea lui de șaptesprezece ani, atât de sensibilă dincolo de fanfaronadă, îi dezvăluie acum versiunii mele răzgâiate de șaisprezece ani secretul lui, expunându-și slăbiciunea în fața ei. Pot doar spera că ea nu îl va răni. Îl strâng de mână pe Finn.

Parchează la o stradă distanță de mașina Crown Victoria care este oprită în fața casei mici, despre care acum știu că este a lui. Cu Marina, versiunea mai tânără a lui Finn și James înăuntru, nu putem face decât să așteptăm. Nu putem risca să ne întâlnim față în față cu versiunile noastre mai tinere, așa că va trebui să așteptăm până când James va fi singur.

— Aș vrea să o pot vedea pe mama, spune Finn. Este ciudat că ea este chiar acolo.

Dau din cap ca și când aș înțelege, dar nu înțeleg. Nu cu adevărat. Chiar și atunci când am fost în fața casei mele, abia m-am gândit la părinții mei. Nu mi-au lipsit vreodată după ce am fugit. Când eram speriată sau obosită și închideam ochii, dorindu-mi să mă strângă în brațe cineva și să-mi îndepărteze povara de pe umeri, chipul asociat acelor brațe era mai adesea al lui Luz sau chiar al lui James, decât al mamei sau al tatei. Era o amărăciune, un soi de durere aparte care venea din faptul că *nu* îmi lipseau.

Dar Finn a fost întotdeauna diferit, în special când venea vorba de mama lui. Când eram plecați, le scria părinților vederi și le dădea oamenilor întâlniți pe drum ca să le trimită prin poștă când ajungeau oriunde mergeau, astfel încât să nu putem fi urmăriți după însemnele poștale. Odată, l-am găsit stând pe întuneric în fața motelului în care eram cazați, plângând în hohote. Deja trecuserăm prin iad și înapoi fugind de James, dar asta era prima dată când îl vedeam plângând. Era o noapte de întâi. Era ziua de naștere a mamei lui, mi-a explicat el, și nu știa nici măcar dacă aceasta mai trăia sau nu. Mi-a povestit despre ea pentru prima dată și, tot pentru prima dată, am reușit să îl înțeleg cu adevărat.

A fost și prima dată când l-am îmbrățișat. M-a ținut atât de strâns, încât i-am putut simți inima bătând.

— Gândește un pic! spun eu. După ce terminăm aici, nu va mai trebui să o părăsești.

Finn devine brusc nefiresc de calm. Se uită la mine, dar cu ochi acum goi, ca și când nu mă mai vede.

— Finn?

Își dă ochii peste cap, iar pupilele încep să-i fluture spasmodic, singura parte a corpului său care nu este înțepenită. Îi pun o mână pe braț, rigid sub atingerea mea. Când nu răspunde, îl scutur.

— Finn? spun din nou.

Simt că mă cuprinde isteria. Sunt sigură că are o criză sau ceva asemănător când îmi dau seama că, probabil, asta mi s-a întâmplat și mie în parcare. Finn a fost luat în altă lume din mintea lui, așa cum mi s-a întâmplat și mie când am văzut ziua în care l-am cunoscut pe James. A neglijat însă să-mi spună cât de îngrozitor este. Finn a plecat și nu a rămas decât corpul lui. Îl scutur din nou, chiar dacă știu că nu va folosi la nimic.

Nu știi cât durează criza – treizeci de secunde? patruzeci? –, dar pare mai lungă. În cele din urmă, clipește lent, iar ochii i se luminează din nou. Răsuflu ușurată.

— Em? spune el.

— Te simți bine? îl întreb, încercând să par calmă. N-ai fost aici un minut sau cam așa ceva.

— Mda. Așa cred.

— Ai văzut ceva? întreb eu. A fost o amintire?

El își trece o mână peste față și dă din cap.

— Era casa în care am stat câteva săptămâni în Delaware. Ți amintești? Chiar după atacul din Providence, când toată lumea era al naibii de iritată. Pete și cu mine urmăream știrile în pivniță. Era seara în care președintele a anunțat că Legea Patriot IV a fost aprobată de Congres. M-am dus să te trezesc, astfel încât să poți vedea împreună cu noi.

— Îmi amintesc!

Îl împinsesem pentru că mă trezise, dar el mă prinsese de mână, spunându-mi încet că la miezul nopții Congresul aprobase o nouă lege. Nicio călătorie neautorizată între state, pedepse mai severe pentru cetățenii care refuzau să prezinte cărți de identitate aprobate de guvern, o abrogare a interdicției ca personalul militar să păstreze ordinea pe străzile Americii. Amândoi știam că James era în spatele acestui lucru.

— Ce este asta? De ce se tot întâmplă? spun eu.

Când l-am văzut pe Finn luat astfel de lângă mine și mi-am dat seama brusc că sunt singură în lumea asta, care nu este cu adevărat a mea, mi-am pierdut cumpătul.

— Nu știi! zice el.

Cădem amândoi pe gânduri și ne uităm la rândul de case mici și verzi de pe stradă, iar eu îmi încrucieș brațele ca să alung frigul ce m-a cuprins din cauza aerului rece care pătrunde

prin geamul spart. Nu vreau să-mi amintesc lucrurile astea. Dar James a spus întotdeauna că timpul este complicat, că are o minte proprie. Poate că ăsta e modul lui de a mă pedepsi pentru că mă joc cu el.

Finn adoarme în cele din urmă, cu fruntea lipită de geam. Omul ăsta poate dormi oriunde, jur. Ochii îmi sunt grei și mă înțepă, dar rămân ațintiți asupra casei. Sunt din nou hotărâtă. Nu vreau ca Marina să mai fie vreodată nevoită să se ascundă în Delaware și să urmărească sfârșitul lumii la un televizor mic și vechi, în subsolul care miroase a mucegai și a deodorant de cameră stătut.

Încerc să-mi maginez ce face Marina în acest moment. Este atât de ciudat că trăiește acum lucruri pe care eu nu le-am mai trăit! Mă face să mă simt departe de ea – de mine –, ca și când am fi cu adevărat două persoane diferite. Într-un fel, presupun că suntem.

Ceea ce este, cumva, scopul tuturor acestor lucruri.

Marina a aflat în sfârșit taina lui Finn, pe care acesta a ascuns-o atâta timp și cu atâta grijă de mine. Poate că a cunoscut-o chiar și pe mama lui, despre care el îmi povestea numai când era întuneric și liniște și putea vorbi în șoaptă, ca și cum mi-ar destăinui un secret, pe care tenebrele nopții ar avea puterea să îl protejeze. Marina l-a consolat pe James după împușcarea fratelui său, ceea ce am făcut cândva, dar și după ce el însuși a fost împușcat. Acum ea putea face orice: să doarmă, să facă duș sau să rezerve un bilet de avion spre Buenos Aires, din câte știam.

Gândul mă face să simt un fior pe șira spinării. Oare este în regulă, acolo în casă, despărțită de mine? Brusc trebuie să aflu. Nu suport sentimentul ăsta de separare de mine însămi.

Încet și cu atenție ca să nu îl trezesc pe Finn, care mi-ar spune doar cât de îngrozitoare este ideea asta, îmi întind picioarele

înghețate și ies din Honda. Nu închid portiera în urma mea, ci o las sprijinită. Agenții desemnați pentru James încă se află în fața casei lui Finn, dar, fiind încă atât de devreme, strada este goală și liniștită. Sar gardul în curtea din spatele casei de pe colț. Asta e unul dintre avantajele caselor înșiruite: nu există spații între ele, ceea ce face imposibil ca agenții să mă zărească apropiindu-mă de locuința familiei Abbott. Cât timp nu fac zgomot, nu ar trebui să afle că sunt aici. Curțile sunt separate de garduri din plasă ușor de sărit și curând ajung în curtea mică din spate, a lui Finn, care este și mai neîngrijită decât cea din față. Mă strecor spre trepte, oprindu-mă când una scârțâie sub greutatea mea. Urc următoarele două trepte mai cu atenție și cu picioarele cât mai aproape posibil de margini.

Mă furișez spre una dintre cele două ferestre. E întunecată de praf și are o plasă neagră.

Înăuntru zăresc o femeie întinsă pe pat, îmbrăcată cu un pulover extrem de larg și cu părul prins într-o coadă ciufulită. Are aceeași culoare a tenului ca Finn și, în mod evident, a fost cândva frumoasă, înainte ca boala să îi albească pielea și să îi scobească obraji. Se uită la televizor, schimbând nepăsătoare canalele, ca și când ar fi făcut asta de zeci de ori.

Nu zăbovesc la fereastră. Să o spionez astfel pe mama lui Finn mă face să mă simt de parcă aș fi o hoață.

Mă duc tiptil la a doua fereastră și mă uit înăuntru.

Să îmi stea inima, și mai multe nu.

PATRUZECI

marina

Nu înțeleg. Nu pot. James pe care îl cunoșteam avea planuri. Era fericit. Îmi zâmbise și mă invitase la micul dejun cu doar câteva ore în urmă. Apoi mersese la vechea cabană din Chesapeake a părinților lui și își luase viața. Nu are niciun sens.

Presupun că niciodată nu poți ști cu adevărat ce se întâmplă în mintea cuiva.

Dar cât am plâns de nu am mai putut în primă seară după ce Nate mi-a povestit ce s-a întâmplat, micile părți ale lui James care nu mi-au părut niciodată în regulă – enervarea bruscă, intensitatea din ochii lui când spunea că lumea trebuie schimbată, felul în care părea uneori că și cea mai mică presiune l-ar rupe în două – au început să se potrivească precum piesele de puzzle, înfățișând o imagine diferită a băiatului pe care credeam că îl cunosc atât de bine. Era unul mai fragil și mai distrus decât îmi dădeam seama. Nate crede că el nu a trecut peste moartea părinților lor. A mers la psiholog vreme de câțiva ani, începând de la prima cădere nervoasă pe care a avut-o în ziua înmormântării lor. Nu am știut niciodată de asta; nu mi-a spus.

La înmormântare, stau între Nate și Finn Abbott. Mi-am petrecut ultimele două zile în pat suspinând și țipând și nu mi-au mai rămas lacrimi pentru azi. Sunt goală, ca și când am murit împreună cu James. Mă sprijin de Finn deoarece nu sunt sigură că pot sta în picioare de una singură și mă încrunt la soare pentru că îndrăznește să strălucească azi. Ar trebui să fie ca în filme, întuneric beznă, burniță și umbrele negre întinzându-se în depărtare. Dar mulțimea de pe marginea mormântului este mică – doar oamenii care l-au cunoscut cu adevărat și l-au iubit pe James. Circul a fost lăsat la biserică.

În timp ce preotul vorbește, mintea mea se îndepărtează de locul în care suntem, de sicriu, și de flori, și de gaura din pământ. Mă gândesc la teancurile de jurnale din camera lui James pe care Nate mi le-a dat deoarece nu suportă să vadă munca pe care James a iubit-o atât de mult aruncată undeva, într-un container de depozitare. Lacrimi fierbinți – presupun că mi-au mai rămas câteva, la urma urmelor – străbat amorțeala care mă învăluie când îmi amintesc de ultima dată când mi-a vorbit James despre munca lui. Amintirile se ridică în fața mea, la fel de proaspete și de neatînse ca și când le retrăiam.

— Marina!

Ochii îmi strălucesc în timp ce încerc să ascult politicoasă discuțiile prietenilor mamei mele, când aud pe cineva șoptindu-mi numele.

— Marina! Hei!

O mână mă strânge de încheietură și mă întorc pentru a-l găsi pe James – înalt, slab și stângaci, nu încă la înălțimea lui – în spatele meu. El mă trage deoparte și ne strecurăm prin mulțimea de invitați, fiecare apucând un pahar de vin și o mică farfurie cu gustări.

— Te-am căutat peste tot.

— Îmi pare rău, mama mă obligă să discut cu femeile din comisie care au fost cu ea la simfonie. Cred că vrea doar să se laude cu mine.

Mă uit la rochia de petrecere pe care mama m-a târât la Neiman's ca să o cumpăr și apoi m-a forțat să o port la petrecerea anuală de Crăciun a familiei Shaw. Este argintie și cu mărgelile în partea de sus. Obiectiv vorbind, probabil că este un lucru frumos, dar mă face să mă simt ca păpușa Barbie, cea care debutează în societate, a mamei.

— Uite ce am luat din bucătărie când nu se uitau furnizorii, spune James, agitând o sticlă de șampanie pe jumătate goală. Hai să plecăm de aici!

El mă trage pe scări spre etajul întunecat și descopăr că nu îi pot rezista. Mă duce în bibliotecă și închide ușa în urma noastră, punând un opritor în crăpătură ca să împiedice pe oricine altcineva să intre. Se așază pe o canapea de piele, iar eu mă așez cu atenție lângă el, rezemându-mi capul de pernă și studiindu-l când își freacă ochii cu ambele mâini.

— Nu știi de ce insistă Nate să organizeze afurisita asta de petrecere în fiecare an, spune el. Știi sigur că o urăște la fel de mult ca mine.

— Este un fel de tradiție frumoasă, totuși, nu-i așa? spun eu, chiar dacă sunt sigură că urăsc petrecerea de Crăciun a familiei Shaw mai mult decât oricine. Tatăl tău ar fi fericit să vadă că o continuați.

— Mda, presupun că așa ar fi.

James ia o gură din sticlă și încearcă să-și ascundă grimasa la gustul ei.

— Nu ar fi cu adevărat Crăciunul fără o petrecere plictisitoare, nu-i așa?

Eu zâmbesc.

— Sau rochii stupide de purtat.

— Știu că nu îți place, dar ești drăguță.

Limba îmi pare brusc prea mare pentru gura mea. Lumina din cameră pare să se schimbe, iar James se uită diferit la mine. Și mai bine! Respirația îmi devine superficială, iar eu îmi cobor privirea spre mâini ca să ascund sentimentul ciudat care mă străbate.

— Da, corect, spun eu, forțându-mă să râd. Arăt ca o soție de senator care încearcă să iasă în evidență în fața prietenelor ei. Arăt ca *mama*.

— Hei, mama ta este o doamnă care arată bine.

— Uf, ce scârbos!

Îi împing umărul și râd, iar pentru o vreme ne pasăm unul altuia sticla de șampanie. Nu l-am mai văzut pe James bând; nu cred că a mai făcut-o. Dar este o umbră în ochii lui, iar el dă băutura pe gât ca și când ar putea să-i alunge gândurile întunecate. Îi intru în joc, chiar dacă pot bea doar mici sorbituri din șampanie și câteodată doar lipesc sticla de buzele închise. Curând este aproape goală, iar James este relaxat și deschis, întins pe canapea și atingându-mi cu o mână piciorul. Zâmbetul lui devine tot mai larg.

— Voi îndrepta totul, știi, spune el.

Habar n-am despre ce vorbește, așa că spun doar atât:

— Da?

— Îhî, zice James și închide ochii. Am vorbit cu profesorul de la Johns Hopkins despre munca mea, iar el mă va îndruma. Cuvintele lui încep să se lege și respiră mai încet.

Mă aplec spre el și îi ating ușor obrazul.

— Nu adormi, James! șoptesc eu. Atunci va trebui să mă întorc la petrecere!

El deschide un ochi.

— Nu dorm.

— Ba da!

— Nu!

El se ridică mai mult.

— Voi înțelege timpul, apoi voi îndrepta lucrurile.

— Ce lucruri?

— Totul! Voi schimba lumea.

Umbra din ochii lui revine.

— Mă voi asigura că mama și tata nu vor mai urca niciodată în mașina aia.

Mă simt ca și când aș fi primit o lovitură în abdomen. Ochii îmi rătăcesc spre perete, unde chiar în camera asta, în urmă cu doi ani, orbit de furie, James a aruncat o lampă care a lăsat o zgârietură adâncă în ghips. Acum nu mai este, fiind de mult reparată și văruiată, iar dovada, ștearsă atât de ușor.

— James..., șoptesc eu.

— Totul va fi diferit atunci, spune el, iar ochii i se închid în timp ce își sprijină capul pe umărul meu. Voi îndrepta totul. Voi face totul mai bine.

Prima mână de pământ atinge sicriul și mă aduce înapoi în prezent. James urma să facă totul mai bine, dar acum nu va mai avea șansa asta.

Încep să plâng, iar Finn Idiotul mă ia de mână. Ar trebui să mi se pară ciudat și incomod, dar, dintr-un motiv oarecare, nu e așa. De fapt, pare... drăguț. Mă înclin spre căldura lui, iar el mă strânge de degete.

Brusc, sunt foarte speriată. Nu de explozie, care îmi sfidează puterea de a înțelege, ci de ce va trebui să fac atunci când se va termina totul. De motivul din spatele tuturor lucrurilor ăstora.

Trebuie să îl ucizi.

Ori Finn îmi simte frica, ori o simte și el, deoarece își pune ambele mâini pe obrajii mei, ridicându-mi fața spre a sa.

Apoi lucrurile devin foarte liniștite, cel puțin pentru mine. Cumva, găsesc liniștea în ochii de un albastru-închis ai lui Finn. Dumnezeu, cum am supraviețuit atât de mult în celula aia, fără să-i pot vedea ochii?

Șocată, îmi dau seama de ceva; de ceva atât de evident, încât nu îmi vine să cred că nu m-am gândit la asta până acum. Inima mi se frânge și-mi revarsă o nefericire fierbinte în corp.

— Finn, spun eu, dacă o putem face, dacă putem schimba lucrurile, nu mă voi îndrăgosti niciodată de tine. Iar tu nu te vei îndrăgosti niciodată de mine.

— Nu fi atât de sigură! spune el, lipindu-și fruntea de a mea. Cred că eram îndrăgostit de tine cu mult înainte să înceapă toate astea.

Nu știi dacă vreau să râd sau să plâng.

— Serios?

— Serios! zice el și mă sărută dulce pe buze. Există întotdeauna speranță pentru noi.

Îl strâng și eu pe Finn de mână, iar ochii mi se închid. Simt ceva, ca o urmă de atingere pe față. În adâncul minții mele, o voce care seamănă mult cu a mea îmi vorbește ca o amintire, spunându-mi că sunt puternică, și iubită, și că totul va fi bine.

Și, dintr-un motiv ciudat, o cred.